

בית משפט המחוזי

בירושלים

בפני כבוד השופטת : ד' דורנר

1. שי סלע

2. יצחק סלע

3. ברטה סלע

נ ג ד

1. עזבון המנוח פרופ' צבי הרולד ז"ל

2. ד"ר ה' קאסם

3. מרכז רפואי ברזילי

4. משרד הבריאות

5. הסנה - חברה ישראלית לביטוח בע"מ

כ' דינויס - בשם התובעים; גב' ו' פרדס (פרי) - בשם הנתבעים 1-4;

ש' קרינסקי - בשם הנתבעת 5

פ ס ק - ד י ן

(לענין נתבעת 5)

1. התובע 1 (להלן: התובע), יליד 28.8.76, נפגע ברגלו ביום

9.6.91. הוא הובהל לבית-חולים ברזילי באשקלון, שם סיפר כי נפצע שעה

שהאופניים עליהם רכב נתקלו בגשרון. בעקבות סיבוכים שלטענת התובעים

אירעו עקב רשלנות רפואית, נקטעה רגלו ביום 13.6.91. בתאריך 14.6.91

בשעה 08:00, התייצב חברו של התובע ובן גילו, שי בולטן, במשטרה ודיווח

כי התובע נפגע שעה שישב על האופנוע שלו (של בולטן). בהודעה שנגבתה

ממנו באותו היום (נ/1/1) אמר את הדברים הבאים:

"תוך כדי דיבור עם החבר שלי (התובע 1) אני הייתי מחוץ לאופנוע וחברי ישב על האופנוע. כאשר רציתי ללכת הביתה, אז חבר שלי שי, רצה לרדת מהאופנוע ולא ידע איך לרדת, אז משך את האופנוע איתו והאופנוע נפל על הרגל הימנית... מפתחות (האופנוע) היו אצלי ולא בתוך הסוויץ', שי אין לו רשיון נהיגה, אני הייתי לידו והוא ישב על האופנוע".

באותו יום עצמו, בשעה 11:55, חזר בו בולטן מגירסתו הראשונה. הפעם סיפר כי כאשר נסע על האופנוע ראה את חברו (התובע 1) הולך בדרך שלפניו, וכאשר ביקש לעצור לידו, היה כורכר במקום, האופנוע החליק והתהפך והתובע נפגע. במקביל פנתה המשטרה גם לתובע, היה זה משום מכתב שנשלח למשטרה על-ידי המרכז הרפואי ע"ש ברזילי (נ/ב/3). בית-החולים ציין, כי עם קבלת התובע 1, נמסר להם כי נחבל כאשר נפל מאופניים, צורת הפצע לא התאימה לנפילה כזו ובמועד מאוחר יותר קיבלו אינפורמציה כי מדובר בתאונת-דרכים על-ידי אופנוע. או אז, מסר התובע למשטרה גירסה דומה לגירסה השניה שמסר בולטן למשטרה. לאמור, כי בולטן הוא אשר רכב על האופנוע ופגע בו.

2. על-בסיס חומר ראיות זה, הוגש כתב-אישום נגד בולטן שבגדרו הואשם בפגיעה בנהיגה רשלנית בתובע, בית-המשפט לנוער קבע כי עשה את המעשים המיוחסים לו, הטיל עליו לבצע עבודה התנדבותית ופסל אותו לנהיגה לארבעה חודשים ובכללם חודשיים שהיה כבר פסול לנהיגה מינהלית.

3. התובע והוריו תבעו את נזקיהם הן ממבטחת המכונית (הנתבעת 5), בטענה שהיא אחראית לפיצוי בגין נזקי התובע בתאונה, והן מהנתבעים 1-4 בטענה שגרמנו לו רשלנות רפואית רבתי לנזק נוסף חמור.

הנתבעת 5 התגוננה בטענה כי התובעים לא הוכיחו את מקרה הביטוח,

לאמור, כי התובע נפגע שעה שעל האופנוע רכב בעל רשיון נהיגה.

ת.א. 425/92

3

4. בא-כוח התובעים, עו"ד דירויס, לא נקט עמדה. כנגדו טענה
באת-כוח הנתבעים 1-4, הגב' פרדס, כי מקרה הביטוח הוכח על-ידי עצם
ההרשעה וכי חל כאן סעיף 42א. לדיני הראיות (נוסח חדש), וכי מכל
מקום, יש להאמין לעדויות התובע ובולטן בבית-המשפט, על-פיהן פגע
האופנוע פגע בתובע כאשר בולטן רכב עליו.

5. אפתח ואומר, כי החובה להוכיח שאירע מקרה הביטוח, מוטל על
התובעים. הם לא עמדו בחובתם זו. עדויות התובע ובולטן אינן מהימנות
עלי. שני הצעירים הסתכרו בדבריהם, ולא היה להם הסבר מניח את הדעת
לסתירות בין דיווחיהם הראשוניים לגירסתם המאוחרת. כל שמתבקש מדבריהם
הוא, כי נכונים הם לומר את אשר ישרת את עניינם, גם אם אינו אמת.
כאמור, התובע בגירסתו הראשונה הודה כי נפגע שעה שהוא נגע ברכב. אכן,
לצעיר לא היה רשיון נהיגה, ובכך ההסבר לסיפור השקר שהרכב שרכב עליו
היה אופניים. נמצא, כי הקביעה בפסק-הדין הפלילי המשמש ראיה לכאורה
בלבד - נסתרה.

6. סוף דבר, על-פי מכלול הראיות ניתן לקבוע כי התובעים לא עמדו
בנטל ההוכחה המוטל עליהם בדבר אירוע מקרה הביטוח.

כיוון שכך, אני דוחה את התביעה שהגישו כנגד הנתבעת 5.

התובעים ישלמו לנתבעת 5 הוצאות משפט בסך 5,000 ש"ח.

ניתן היום, 24.2.93.

ד.דורנר - שופטת